

Indonesië 2011-2012

Deel 3

Natuurlijk mag ik niet teveel verlangen van een Homestay (backpackers hotel). De toilettrol hangt aan een spijker in de muur, de gebruikte handdoeken hang ik uit aan het droogrekje. Hoewel Jati Homestay geen zwembad heeft, heb ik niet zoveel handdoeken nodig, maar ik houd wel van frisse handdoeken. Ik zit ook met de was

die ik in een plastic zak heb gestopt. Celine heeft 's avonds laat nog kans gezien haar was met de hand te doen en ook Bo's hemden hangen keurig aan het droogrekje.

Bij het ontbijt geef ik mijn was aan Putu met het verzoek die te brengen naar de laundry. Tevens vraag ik wanneer de kamer wordt schoongemaakt. 'Gewoon de sleutel inleveren', zegt hij. Bij voorbaat heb ik de handdoeken al op de grond gegooid, zodat die in ieder geval worden verwisseld voor schone. Ayu maakt best wel werk van het ontbijt. Vandaag heeft ze wentelteefjes gemaakt.

We maken met Dewa ons eerste uitje. Op weg naar de auto biedt Dewa's echtgenote ons nog warme frikadel jagung aan. Heerlijk!

We gaan eerst naar een tempel die op het terrein staat van een museum., tirta Kerta Gosa. Wij boffen opnieuw, want twee

personen bespelen de gamelan. In het museum zijn verschillende oudheden te

bewonderen van heel Indonesië en zelfs kranten uit de VOC-tijd. Ik verbaas me dat ik zonder handschoenen de pagina's kan doorbladeren. Dewa zegt verstandig dat deze wel kopieën zijn. Wanneer we naar buiten lopen zijn de gamelanspelers verdwenen. Dewa zegt dat we de gamelan best mogen uitproberen.

Dat laat ik mij geen twee keer zeggen en ook Peter doet mee. Het lijkt eenvoudig, maar dat is het zeker niet om een behoorlijk monotoon deuntje ten

gehore te brengen.

Aan de overkant van het museum is een markt. Ik ga op een van de houten bankjes zitten en bestel wat te drinken. Ik koop ook een pakje krètèk sigaretten en steek er een alvast op. Krètèk staat bekend om zijn helende werking voor keel en tandpijn en nog veel meer. Met de luitjes

om mij heen maak ik een praatje en natuurlijk moeten ze weten waar ik vandaan kom, hoeveel kinderen ik heb en of ik getrouwd ben. Ik wijs op Peter die richting markt is gegaan om foto's te schieten. Lading sarongs worden mij te koop aangeboden en ik bedenk wat ik al in huis heb. Sommige vrouwtjes gaan zover dat ze haast een

modeshow houden om het motief van de

sarong te laten zien. Ik heb wel kasian, maar koop niets.

Ik knabbel ongeïnteresseerd aan een krupuk en kijk in de vitrine of er nog wat lekkers te koop is. We

nemen een poot ayam goreng, rempèyè en pisang goreng. De rempèyè is heel dun en niet van de akelige dikke harde stukken met hele pinda's waar men een kunstgebit van overhoudt. Onderweg stoppen we bij een drooggevalen rijstveld. Dewa en Peter gaan iets verderop en ik loop terug

naar de vrouwen die rijst oogsten.

Onmiddellijk word ik omringd door vrouwen. Een oud vrouwtje wijst op haar gescheurd bloesje. Ik negeer haar. Dan trekt ze me toch aan mijn bloesje en wijst

op mijn gouden armband. Die heeft ze niet. Ik zeg dat het een tanda mata (erfenis) is. Dat dwingt respect af. Ik mag meedoen met het afslaan van de rijsthalmen op een schuin geplaatst houten bord. Intussen hef ik het liedje aan 'waktu potong padi'. Daar kijken ze toch wel van op. Een paar neuriën het liedje mee. Nu moeten

we ze wel weten hoe oud ik ben en ze vallen om bij het horen daarvan. Bij zo'n

leeftijd werken ze niet meer en blijven thuis om op de kleinkinderen te letten. Ik heb lol en wil eindeloos in hun gezelschap blijven, zo gezellig is het.

Dewa maakt een einde aan de pret, want de trip loopt wat uit en we gaan naar het waterpaleis, Tirtagangga. Rond Ubud stikt het van de tempels. Het ligt ongeveer vijf kilometer ten Noordwesten van Amlapura. Links van de weg doemen een paar gebouwen op, met een enorme vijver. Dit weelderig waterpaleis werd in 1921 gebouwd door de laatste radja van Karangasem. Het werd in 1963 ernstig

beschadigd door de uitbarsting van de Agung en in 1979 door een aardbeving. Sederdien is het gerestaureerd.

In een liefelijke omgeving liggen de Koninklijke baden, de grote bassins die door stenen monsters van bronwater worden voorzien.

Ik vermaak mij door op de stenen die in een vijver zijn te springen als een kikker. De ronde stenen zijn ver van elkaar geplaatst. Eerst klim ik op een ornament aan het begin van het bassin en dat mag beslist niet. Ik laad me lijdzaam zakken, zodat Peter toch nog een foto heeft kunnen maken.

Dan breekt er een ouderwetse moessonregen los en we vluchten een gebouw binnen. Ik loop maar op blote voeten, want het is aardig glad geworden door de regen op de prachtig betegelde vloer van een hoog gebouw met pilaren.

De Watertuin van Ujung ligt ongeveer 10 kilometer ten Zuiden van Amlapura van het Waterpaleis vandaan.

Ook deze is eveneens zwaar beschadigd en gerestaureerd. Het paleis wordt omringd door een prachtig park, waarin vroeger diverse paviljoens en vijvers met fonteinen lagen.

We gaan via Goa Lawah (vleermuizengrot die we al

gezien hebben) naar Ubud.

Eerst eten we weer een hapje in een local restaurant. Dat gaat heel vreemd. Gedrieën staan we voor de toonbank en ik neem plaats in een van de stoelen van het restaurantje. We moeten het restaurant uit en zitten dan buiten waar het

dienstertje (altijd met een zacht ‘permissie’) ons het eten brengt. Wanneer we willen afrekenen komt de grote baas eraan die met een telmachine de rekening opmaakt. |In een local restaurant, legt Dewa uit, komen geen toeristen. Behalve dat de prijzen laag zijn, is het eten nog authentiek.

Dewa biedt Peter aan zijn laptop te gebruiken en stelt voor om met zijn gezin te eten in een grillhouse. Die is ook al zo bijzonder. Ik kies een apart stand optrekje waarbij wij op onze hurken moeten eten. Voor Peter is het niet makkelijk, maar verhoogt wel de sfeer van het geheel. Er zijn ook optrekjes met gewone tafels en stoelen.

Ik merk dat de eigenaar verguld is dat Dewa met ons komt. Ik bestel natuurlijk weer rode wijn en ikan gurami en Peter saté cumi-cumi. Cumi-cumi (inktvis)

zijn we wel gewend te eten in Spanje, maar hoe deze saté met een heerlijk sausje is klaargemaakt, heeft Peter nog nooit gegeten. Peter bestelt een tweede portie. De kinderen van Dewa moeten wachten totdat wij uitgegeten zijn, want ze

krijgen een ijsje. Ik zeg tegen de vrouw van Dewa dat de kinderen hun ijsje gewoon mogen eten tussen de bedrijven door. Ook de kinderen van Dewa voelen zich heel thuis in het restaurant.

Terug in ons stekje vertelt Celine dat ze rafting heeft gedaan alleen in een kano. Het valt tegen, zegt ze, want het water stroomt niet wild genoeg. Het is haar te soft. Ze geeft mij een kaartje van een tukang pijit, waar ook Bo is geweest. Het scheelt aardig in prijs, want deze Spa kost maar 60.000,00 rupia's (omgerekend eur. 6.00) en ik betaal 90.000,00 rupia's. Ze is teleurgesteld te horen dat ik inmiddels al een nieuwe afspraak heb gemaakt.

Bo zien we verdiept in een psychologisch boek op zijn terras en kijk niet op of om.

Wanneer we hem attenderen dat er een grote bijzondere vogel met een grote gele snavel zich in de klapperboom bevindt, ontgaat ons verhaal hem.

Ik amuseer me dat de vogels bescherming zoeken tussen de bladeren van de verschillende bomen. Het regent namelijk weer.

Onze tweede trip wordt een dag verzet. De was is zoek en ook onze sleutel. Die heeft Putu, die nergens te bekennen is, nog in zijn zak. Met een schroevendraaier krijgt hij de deur eindelijk open. Waar de sleutel is weet hij niet! Ik heb natuurlijk allerlei uitdrukkingen in mijn hoofd, zoals tolol, dogol e.d. Later vindt hij de sleutel in een andere broekzak.

Stellen jullie zich niets voor, luitjes, want betreft de schoonmaak van de kamer. Het laken is gewoon over de kussens gedaan, maar ik heb wel nieuwe

handdoeken gekregen. Naar onze was wordt gezocht. Aan de wasbak is totaal niets gedaan.

Ik val Ayu lastig om naar twee borden te vragen om het fruit te beschermen. Die zit namelijk vol met mieren. Ik wil een soort water creëren rond het fruit zodat

ze er niet bij kunnen. Ik vraag de mop en emmer om het terras grondig schoon te maken. Ik gebruik tandpasta om ze om te leiden, want zelfs op de rand van het balkon is een heel leger te bekennen. Ik moet er niet aan denken dat ik mieren in mijn bed vind. Ik gebruik ook obat nyamuk bakar, waarvan ik kleine stukjes afsnijdt bij de ingang van de kamer.

Moe, maar met mijn hoofd vol van alle belevenissen, blijf ik nog even met mijn glaasje wijn op ons terras.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen